

Σ Κ Η Ν Η Σ Τ'.

Πολλίων, Φλάβιος καὶ Ἀδαλγίδα.

- Πολ.** Ἄφες με! εἶν' ἐνταῦθα
οὐδὲν ἀκούω
- Ἀδ.** (προσβλέπουσα ἔντρομος αὐτόν),
Σὺ! ἐδῶ
- Πολ.** Τί βλέπω
ἐθρήνεις;
- Ἀδ.** Προσπυχόμεν' ὦ μὴ ταραξῆς
τὰς προσευχάς μου.
- Πολ.** Θεοὺς λατρεύεις ἀγρίους
καὶ τῶν κοινῶν μας πόθων ἐναντίους.
Κόρη φιλάττη! Θεὸς σου
μόνος ἔστω ὁ ἔρωσ·
- Ἀδ.** Ἔρωσ . . . σιῶπα.
νὰ μὴ σ' ἀκούσω.
- Πολ.** Νὰ φύγης θέλεις;
ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν κρυβῆς, θὰ σὲ ἀνεύρω.
- Ἀδ.** Προσφεύγω εἰς τὸν θεόν μου, εἰς ὃν ὠρκισθὲν.
- Π. Ἀδ.** Καὶ ὁ ἔρωσ! σκληρὰ! ὁ ἔρωσ -- Ἄχ! ἐλθμόνουν
- Πολ.** Ναὶ πορεύου πρὸς τὸν θεόν σου
πᾶν τὸ αἷμα μου νὰ χύσῃς
πλὴν μὴ θέλε τῶν ὀφθαλμῶν σου
σκληροτάτη νὰ με στεγήσῃς.
Πρὸς θεὸν ὠρκισθὲν ἡ γλῶσσα
πρὸς με ὅμως ἡ καρδία
ἀγνοεῖς βεβαίως πόσα
πάσχω διὰ σὲ σκληρὰ.
- Ἀδ.** Καὶ σὺ ὅμως ἄχ! δὲν γνωρίζεις
πόσον πάσχω ἢ ἀθλία.
ὁ θεός μου ὃν ἐκφραζέεις
ἦτο μόνη μου λατρεία.
Τὸν βωμὸν ὑπηρετοῦσαν
μὲ ἐκόσμει φῶς λαμπρὸν
ἀλλὰ νῦν ἐπιπορευοῦσαν
σκέπει σκότος ζοφερόν.
- Πολ.** Θεοὺς ἄλλους ἀγνοτέρους
σοὶ προσφέρω ἐν τῇ Ρώμῃ,
- Ἀ. Π.** Φεύγεις ἄρα; — Πρὸς ἀθλοὺς ἑτέρους
- Ἀ. Π.** Φεύγεις ἐγὼ δέ; — Ἐλθε μαζί μου
Ἔρωσ ἄρχει καὶ τῶν δαιμόνων
ἔρωσ προσκαλεῖ καὶ σὲ!
- Ἀ. Π.** Ἄ σιῶπα — Ψυχῆς τὸν πόνον
οἴκτειρόν μου καὶ ἐλθέ.
- Ἀ. Π.** Ἄφες ἄφες — Σὲ λατρεύω· ἐλθέ ὁμοῦ.
- Ἀδ.** Ἄφισόν με εἶμαι λάτρις τοῦ βωμοῦ.
- Πολ.** Εἰς τὴν Ρώμην πορευθῶμεν,
Ἐνθα βίος ὄλδος ἔρωσ
Εἰς τὸ νέκταρ μεθυσθῶμεν
τῶν ἐρώτων ἐλευθέρως
Ἡ καρδία σου ἐνδομύχως
δὲν προλέγει σοὶ πᾶν τερπινόν;
Εἶναι Ὑμεναίων ἦχος
τὸν δεσμόν μας συγκροτῶν.
Ἄχ! τὸ εὐλαδόν του στόμα
ταῦτα λέγον μὲ μαγεύει
μέχρι τοῦ βωμοῦ μὲ ὄμμα
φλογοδόλον με δεσμεύει.

Θριαμβεύει τῶν κλαυθμῶν μου
καὶ τοῦ ἄλλου τῆς ψυχῆς
Σὲ θεὸ καλῶ φρουρόν μου
κλονουμένη ἢ δυστυχῆς.

- Π. Ἀ.** Φιλάττη — Οἴκτειρόν με,
τὸν οἴκτιρόν σου ἐξαιτῶ.
- Πολ.** Σκληρὰ μ' ἐγκαταλείπεις
βορᾶν τοσαύτης λύπης;
- Ἀδ.** ὦ! ἄφες με ἀδυνατῶ.
- Πολ.** Ἀδαλγίδα πρὸς τὸν κλαυθμὸν μου
εὐσπλαγχνίας στρέψον ὄμμα
Ἀδαλγίδα — εἰσάκουσόν μου.
- Ἀδ.** Εἰς σὲ προσφέρω ψυχὴν καὶ σῶμα
(Πίπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ).
- Πολ.** Καὶ θὰ ἔλθῃς τῇ πρωτῇ
- Ἀδ.** ἀσφαλῶς; Ναί· θὰ τολμῶσω.
- Π. Ἀ. Π.** Ὅρκον! — Δίδω! — ὦ! εὐτυχία!
- Π. Ἀδ.** Μὴ λησμονεῖ — Νὰ λησμονήσω;
Τὸν θεόν μου μὲν ἀρνούμαι
ἀλλ' εἰς σὲ μένω πιστή.
- Πολ.** Τὸν θεόν σου δὲν φοβοῦμαι
Σοῦ ὁ ἔρωσ μοὶ ἀρκεῖ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ.*

VI.

Εἰς ἐκ τῶν οἴκων, εἰς ὃν συνήρχοντο πολλὰς
πολλοὶ ἐκ τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας καὶ διήρχοντο
διασκεδάζοντες τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος νύκτας ἦτο
ὁ τοῦ κυρίου Α . . .

Ἐκεῖ ἐσπέραν τινὰ, ὀλίγον μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του
συνήνητσε πάλιν ὁ Λεάνδρος τὴν Ἰριδα. Ἐφάνη αὐτῷ
ὠραιοτέρα καὶ χαριεσττέρα ἢ ἕλλοτε. Ἄλλ' ὅπως
ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅτε πρρητήρησεν ὅτι μῶλις
αὕτη τῷ ἀπέτεινε τὸν λόγον.

Μετ' ὀλίγον, ροφήσασα τὸ ἐν τῷ κίθῳ αὐτῆς
τέτον, ἐκῆθισεν ἡ Ἰρις νεχελῶς ἐπὶ τινος ἀνακλίν-
τρου. Αἱ λευκαὶ τῆς χεῖρες, στηριζόμεναι, ὡς χεῖρες
παιδίου, ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μὲ τοὺς δακτύλους
συμπεπλεγμένους, καὶ οἱ ρεμβῶδεις ὀφθαλμοὶ τῆς ἐ-
μαρτύρουν πᾶσαν ἡδύτητα καρδίας ἐρώσης.

Ἡ ἐκπληξίς τοῦ Λεάνδρου δὲν ἐβράδυνε νὰ μετα-
βληθῇ εἰς κατάπληξιν καὶ πικρίαν, διότι, ὅτε συνε-
σταλμένος σχεδόν, προσῆλθεν εἰς αὐτὴν καὶ τῇ ἐζή-
τησε νὰ τῷ παράσχῃ ἓνα τετράχορον, ἐκείνη μὲ τό-
νον φωνῆς, μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν, τῷ εἶπεν:
«ἀδύνατον». Ἡ λέξις αὕτη ἐνεπήγη εἰς τὴν καρ-
δίαν του ὡς μάχαιρα.

*) Ἰδε ἀριθ. 36, σελ. 707 — 710.

« Ἀδύνατον » λοιπὸν τῷ ἔλεγεν ἐκείνη! Ἄλλὰ τίνα λόγον εἶχε ν' ἀρνηθῆ τόσον ἀποτόμως ἓνα χορὸν τέλος πάντων; Ζηλοτυπίαν καὶ ἀπαίτησιν τοῦ συζύγου ἠδυνάτει νὰ παραδεχθῆ, διότι δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ εἰς τόσον βιαιὴν ῥῆξιν; Ὁ Στέφανος ἄλλως, καὶ τοὶ δὲν ἐδείκνυεν ἔκχυσιν φιλικῶν αἰσθημάτων, οὐχ ἤττον δὲν ἐδείκνυεν ἔλλειψιν τῶν φιλικῶν πρὸς αὐτὸν φιλοφρονήσεων. Δὲν τὸν ἠγάπα λοιπὸν πλέον; ὦ! τοῦτο οὐτε κἄν νὰ σκεφθῆ ἤθελε. Πῶς ἤτο δυνατόν νὰ φαντασθῆ τοιοῦτόν τι περὶ τῆς Ἰριδος, ἣτις πρὸ ὀλίγων ἀκόμη μηνῶν τὸν ἐβεβαίωσε περὶ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἔρωτός της, τῷ ὠριζέτο ὅτι θὰ εἶναι πάντοτε ἰδική του καὶ ἐπισφράγιζε τὰς διαβεβαιώσεις καὶ τοὺς ὄρκους της διὰ θερμῶν φιλημάτων; Τί συνέβαινε λοιπὸν; Τόσον ἤτο ἀσταθῆς καὶ ἐλεεινῆ;

Ὁ Λεάνδρος ἔμεινε ὡς ἐμβρόντητος καὶ ἀποβλακωμένος. Ἦγειρε τὴν χειρὰ του πρὸς τὸ μέτωπόν του, θέλων νὰ συγκεντρώσῃ τὸν νοῦν του καὶ σκεφθῆ τὴν ἀφῆκεν ὅμως πάλιν νὰ πέσῃ· πᾶσα σκέψις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τῷ ἤτο ἀδύνατος. Ἐν δάκρυον ἔτρεμεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του. . . Ἦτο πολὺ δυστυχῆς!

Ἐκάθισεν, ἢ μάλλον ἔπεσεν, ἐπὶ τινος καθίσματος χωρὶς νὰ χορεύσῃ τὸν τετράχορον ἐκείνον. Τινὲς τὸν ἠρώτων περὶ τῆς αἰτίας τούτου· ἐκείνος δὲ προῤφασίζετο αἰφνιδίαν ἀδιαθεσίαν. Τὸ κυλικεῖον ἤτο πλουσίως παρεσκευασμένον· μετέβη εἰς αὐτὸ μετὰ τοῦ φίλου του κ. Ρ. . . , γνωστοῦ ἀδικοῦ ἐν ταῖς συναναστροφαῖς καὶ ταῖς χοροεπερίαις, ἀλλὰ μόλις εἶχεν ὄρεξιν νὰ ἐγγίσῃ εἰς τὰ χεῖλη του ἐκ τῶν ἰδεσμάτων καὶ ποτῶν, ἐπανῆλθε δὲ καὶ ἐκάθισε πάλιν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν. Ἡ Ἰρις στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ νεαροῦ συγγενοῦς αὐτῆς Π. . . ἔσυρε μάλλον αὐτόν, ἀντὶ νὰ ὀδηγηθῆ ὑπ' ἐκείνου, εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν ἣ ἤτο ὁ Λεάνδρος, καὶ ἐπανειλημμένως διῆλθε πλησίον αὐτοῦ· ὁσάκις δὲ διήρχετο ἠτένιζεν αὐτόν μετὰ μειδιήματος. Ἄλλὰ τί λοιπὸν συμβαίνει; ἐσκέπτετο ὁ δυστυχῆς· με προδίδει καὶ με περιπαίζεις; τόσον λοιπὸν σκληρὰ εἶναι καὶ ἀπιστος; εἶναι δυνατόν ἐν τῷ σώματι ἐκείνῳ τῷ ἀγγελικῷ, ὑπὸ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πρόσωπον νὰ ἐγκυρπτήται ψυχὴ τόσον κακῆ, καρδία τόσον θηριώδης; ὦ! εἶχεν ἀκούστη καὶ ἀναγνώστη πολλὰ, καὶ εἶχε πείραν πλειοτέρων, περὶ τῆς γυναικός, ἐγνώριζεν ὅτι ἡ γυνὴ ἢ ζωογονεῖ ἢ φονεύει, ὅτι εἶναι ἢ ἄγγελος ἢ δαίμων, καὶ μέσος ὄρος ἐν αὐτῇ δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ τοιαύτην ἀπάτην παρ' ἐκείνης, ἣν ἀληθῶς ἠγάπησε.

Ἦτο ἀμέτρητον μανιῶδες πῦρ τὸ ὅποιον ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶχεν ἀνάψῃ εἰς τὰ στήθη του· δὲν ἠγάπα εἰμὴ αὐτὴν εἰς τὸν κόσμον, καὶ νὰ ζῆσθαι μίαν ἡμέραν ἀνευ ἐκείνης, ἀνευ τοῦ ἔρωτός της τῷ ἐφαίνετο μοῖρα φρικωδέστερα καὶ τοῦ θανάτου.

Τῷ ἐπῆλθε μανία ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι τόσον ἀπίστως προῤδίδετο καὶ τόσον σκληρῶς περιπαίζετο. Ἦγέρθη ἀποτόμως, παρηκολούθησεν αὐτὴν ἐν ταῖς αἰθούσαις, καὶ εὐρὼν κατὰλληλον εὐκαιρίαν, ἐπλησίασεν αὐτὴν, ἀπορρομφωμένην, καὶ με φωνὴν τρέμουσαν ἐξ ἀγανα-

κῆσεως καὶ μόλις ἀκουομένην, « Θηρίον, τῇ εἶπε· δὲν ἠξεύρεις εἰς ποίαν ἀπελπιστικὴν θέσιν με φέρεις ». Ἐκείνη ἐφάνη ὅτι ἐταράχθη καὶ ἀπεμακρύνθη ψιθυρίσασα: « ἀπομακρύνθητι· δὲν πρέπει νὰ μένης πλησίον μου ».

Τετέλεσται! Μετ' ὀλίγον συντετριμμένος ἀπῆλθε τῆς οἰκίας ἐκείνης· τὴν ἐπομένην ὁ Λεάνδρος ἐβλάδιζε με κεκαλυμμένην τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν ἐκτὸς τῆς πόλεως εἰς τοὺς ἀγροὺς ἄγρουσαν ὁδόν. Ἐπνεεν ἄνεμος καὶ τὸ ψῦχος ἤτο ἐπισητόν, ἀλλ' ἡ θερμότης τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐμετρίαζε τὴν ἐκ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ψύχους ἐνόγησιν. Ἐν τῇ κεφαλῇ του ἤτο κυκεῶν, πρὸ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν του μία εἰκὼν παρουσιαζέτο, πάντοτε ἐκεῖ, ἀμετάβλητος, ἡ τῆς Ἰριδος. Ἡ Ἰρις ἀπὸ τῆς χθὲς εἶχεν ἐμπνεύσῃ αὐτῷ ἀγρίας ιδέας· ἡ παλαιὰ του εὐθυμία εἶχεν ἐκλείψῃ, καὶ ἡ μεταβολὴ αὕτη συνετελέσθη εἰς μίαν νύκτα.

Ἐζήτησε ὅμως ὀπωσδήποτε μίαν ἐξήγησιν τῆς αἰφνιδίως αὐτῆς μεταβολῆς τῆς γυναικός. Ἐνόησεν ἄρα γὰρ ὁ Στέφανος τὰ συμβαίνοντα καὶ ἀπηγόρευσεν αὐτῇ πᾶσαν πρὸς τὸν Λεάνδρον συγκατοιμίαν;

Ἄλλὰ τί ἐνόησιμον εἶχεν αὐτὸς διὰ νὰ παραδεχθῆ ὅτι κινδυνεύει ἡ τιμὴ του καὶ νὰ ἐπιβῆ τὸσον ἀπότομον διχκοπήν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς συζύγου του καὶ ἐκείνου; Ἐν τῷ φανερῷ τοῦλάχιστον οὐδεμίαν ἀποδείξιν εἶχε τῆς τοιαύτης ἐπιβουλῆς, καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο αὐτὸς οὐδόλως διέκοψε τὰς πρὸς τὸν Λεάνδρον εἰς τὴν οἰκογενεακὴν του φιλικὰς σχέσεις. Ἐὰν ἐνόμιζεν ἑαυτὸν καὶ τὴν οἰκογενεακὴν του τιμὴν προσβεβλημένην, διατί δὲν εἶχε τὸ θάρρος κατὰ πρόσωπον νὰ παρουσιασθῆ πρὸς τὸν Λεάνδρον καὶ τῷ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν; Τί λοιπὸν συνέβαινε; Δὲν τὸν ἠγάπα ἡ Ἰρις; Ἄλλὰ διατί τότε αὕτη ἡ ἴδια τὸν ἐνεθάρρυνεν καὶ περιέθαλψε καὶ ἐξωογόνησε τὸν ἔρωτά του! διατί αὕτη πρώτη ἐρρίπτετο πέρυσιν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ περιεκάλυπτε διὰ θερμῶν φιλημάτων τὸ στόμα του; Ἡ εἶχεν ἴσως πρὸς αὐτοῦ μίαν τῶν πολλῶν ἀνηθίκων καὶ ἠδυπαθῶν γυναικῶν, αἵτινες παίζουσι μετὰ τὴν ὠριότητά των, ὡς με φονικὸν ὄπλον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἀρέσκονται σήμερον μὲν νὰ καταρίπτωσι τοῦτο τὸ θῦμα, αὔριον δὲ ἐκεῖνο, ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ ἔχωσι τὴν ἱκανοποίησιν καὶ χαιρεκακίαν νὰ καθιστῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν πλειοτέρους δυστυχεῖς; Ἦτο λοιπὸν ἡ Ἰρις τοιαύτη; τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σῶμα περιέκλειε τόσον μεγάλην κακίαν ψυχῆς καὶ ὑπὸ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πρόσωπον ὑπεκρύπτετο τόσον δυσειδὴς δαίμων; ὦ! ἐὰν ἠδύνατο νὰ εὗρῃ εὐκαιρίαν τινὰ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ ἀνέτως, νὰ τῇ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, νὰ ἐρευνήσῃ τὰ βῆθη τῆς καρδίας της!

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Σ. Π.